

U Kočičích skal

Je srpen a stojíme s Alenkou na vyhlídce do rozsáhlé krajiny okolí Broumovských stěn. Pěkný to pohled. Za našimi zády „zuří“ turistický ruch národů všeho druhu. Zde, v blízkosti Kočičích skal, je poměrně ticho. Posedíme, pokoukáme a užíváme si stínu stromů v parném poledni.

Po chvíli odpočinku se vydáme z náhorní planiny dolů. Pískovcové věže se tyčí k blankytnému nebi a jeden pohled na Kočičí skály odkryje obrázek jak ze starých čínských tušových kreseb.

Sluj Českých bratří

Jdu vpředu a posléze mě manželka volá zpět. Přehlédl jsem nenápadného obyvatele tohoto místa. Krásně vybarvené mládě zmije obecné se rozvaluje na prohřátém jehličí. Není vhodnější příležitosti pro neposedný fotoparát. Plazík spolupracuje. Chvilí se posunuje směrem ke mně a pózuje. Agresivitu si ponechává stranou, a tak si jej mohu prohlédnout takřka z očí do očí. Přemýšlím o tom, jak mě v tom horku asi svým Jacobsonovým orgánem vnímá. Nebo o tom, jak se objevoval v přírodovědně naučných knihách Zdeňka Vogela, které jsem rád četl. Všechno jednou končí a hádě si mizí po svých.

My pokračujeme dál. Pod námi je sluj Českých bratří. Trochu poskakování po kamenech a kořenech stromů a jsme tam. Úzká puklina mezi skalními bloky, kde silnější člověk neotočí, poskytuje pohled na volné nebe nad hlavou.

Mechem porostlé pískovcové stěny a stín poskytují příjemné přírodní intimno.

Příliš prostoru zde čeští evangelíci, kteří se zde podle pověsti scházeli, neměli. Když se k tomu přidá určitá obtížnost cesty, dobové podmínky, zcela určitě jejich život nebyl jednoduchý. Ale místo je to pěkné.

Dochází na poslední foto před odchodem, a abych Alence nenarušil snímek, ustupuji za poslední výklenek ve sluji.

Zmije obecná

V tomto bodu padá úcta lidí k místu samotnému, historii či čemukoliv jinému. Mnoho „návštěvníků“ nic takového asi nezná. Ubrousky, toaletní papír a exkrementy.

Dál již nebudu pokračovat. Jsem syt parfémovaných paňác, odhozených plechovek od nápojů a jiných civilizačních výstřelků válejících se v krajině.

Po několika dnech mě napadá na jedné myslitelské seanci, že je možné, že zmiňovaná zmije je osadníkem a strážcem místa. Jen se příplazí podívat se na nás, jak sešlapáváme něco, „Co nám bylo dáno“, DAR. Třeba zastřeně též pojem Pravda a lež, úcta a čest.

Až se na jmenovaném místě strážce potká s bosou nohou v žabkách, možná se projeví, aby poučil. Čí to potom bude vina a jaké budou příčiny a souvislosti?

Odpověď si asi musíme najít v sobě. Také by to možná šlo ve starých pověstech a pohádkách, když už nic jiného.

Ostaš, 23. srpna 2024